

насъ ся люлѣяхъ и треперяхъ, и ные непрѣстайно бѣхмы на страхъ да ны не засипе, ако и да сѣдахмы подъ ведро небо. За това ся надумахмы да излѣземъ изъ града. По насъ тръгнъ и много свѣтъ уплашени хора. Когато излѣзохмы изъ града съглядахмы много страшни нѣчта. Кола-та, на които ся возяхмы, кога да излѣземъ изъ града, люлѣяхъ ся и подскачяхъ на равный пѣтъ насѣмъ натамъ, като топка и не можяхъ да ги задръжатъ на едно мѣсто на мира. Море-то като да бѣше ся прибрало у себи си, и отъ силны удары като да бѣ побѣгнѣло отъ сухо-то; на сухой пѣськъ лѣжяхъ рыбы и други морскы животны. Отъ другъ странъ откамъ сухо ся рлѣчаше страшень црнь облакъ, изъ който ся свѣткаше лѣскавъ пламыкъ; бѣше като свѣткавица, нъ много поголѣмъ. Тогава оня пріятель изъ Испаніѣ рече майци ми и менѣ: „ако братъ ти, а твой уйка е еще живъ, то той желае и вы да живѣете; ако ли е погынѣлъ, то наздраво послѣдне-то му желаніе е было да останете по него живы; кога е тѣй зачто ся размаивате, та не бѣгате да ся избавите?“ Мы отговорихмы, че нѣма да бѣгамы надалечъ, доклъ не разберемъ что станъ той. Тогава той бръзо побѣгнъ, та ся измѣкнъ отъ погыбель-тѣ, която плашаше. Не ся миѣ много и оня облакъ ся спусти, та прикры море-то цѣло, и ни затули отъ очи-ты островъ Капреа и градъ Мисенъ. Тогава майка ми мя нагнъ да мя моли и заклина да бѣгамъ за да ся избавы; азъ като младъ лесно щѣ утекъ, а тя немощна старица не мари, че ще умре, само да не стане причина на смръть-тѣ ми. Азъ ѣ отвърнахъ, че или съ неѣ ведно или никакъ нѣма да бѣгамъ, па ѣ хванѣхъ за рѣкъ и присилихъ ѣ да варка;